ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ —
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 151. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 20-го СЕРПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 20, 1976 No. 151. VOL. LXXXIII

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ЗДОБУВ РЕСПУБЛІКАНСЬКУ НОМІНАЦІЮ, ПЕРЕМОЖЕНИЙ РЕҐЕН І ЙОГО ВИБОРЧИЙ АПАРАТ ЗАПОВІДАЮТЬ ПОВНУ ПІДТРИМКУ У ВИБОРАХ, ДЕМОНСТРУЮЧИ ЄДНІСТЬ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

Канзас Сиmі. — Як можна було очікувати та як наперед заповідали обслідування, президент Джералд Форд здобув республіканську номінацію на президента ЗСА в першому голосуванні, перемігши відносно малою різницею, бо тільки більшістю 117 голосів, свого суперника, колишнього губернатора Каліфорнії Роналда Реґена. Президент Форд одержав 1,187 голосів, а Реґен 1,070. Для перемоги потрібно було 1,130 голосів. Зголошення та підтримка кандидатів почалися пізно ввечорі в середу, 18-го серпня, але перемогу президента Форда перерішили щойно віддання на нього 20 голосів делеґатів Західньої Вірджінії, що була третьою з кінця в поазбучному порядку голосування стейтів та голосувала вже пів години по північчі, отже в четвер, 19-го серпня.

Ціла виборча процедура була незвичайно драматична, з уваги на велику популярність обидвох кандидатів. Насамперед зголошено кандидатуру Роналда Реґена. Уже саме повідомлення про зголошення цієї кандидатури викликало ентузіястичну демонстрацію прихильників Реґена, яка повторилася після того, як цю кандидатуру формально зголосив губернатор Невади, Пол Лаксалт. Подібні ентузіястичні, хоча і коротші демонстрації приявних делеґатів відбулися також після того, як губернатор Мічиґену, Вілліям Мілликен, запропонував кандидатуру президента Джералда Форда. Обидва кандидати, Роналд Реґен і Джералд Форд, слідкували за зголошенням їх кандидатур та демонстраціями і після того за виборами із своїх готелевих квартир. На конвенційній залі були приявні тільки їхні родини.

Тому, що перемога президента Форда була вже наперед майже запевнена, між делеґатами, прихильниками обидвох кандидатів, увесь час була помітна сильна акція за тим, щоб довести до кандидатури переможеного Реґена на віцепрезидента, від чого сам Роналд Реґен рішучо відмовлявся.

Негайно після висліду виборів обидва кандидати, переможець і переможений, а за ними і всі делеґати драматично продемонстрували єдність в Республіканській партії та спільні змагання до перемоги у листопадових виборах. Вкоротці після здобутої перемоги, президент Форд зі своїми співробітниками і дорадниками, виїхав зі свого готелю до віддаленого на яких три милі готелю свого переможеного суперника Роналда Реґена, відбув з ним довшу розмову і опісля вони обидва, як найбільші друзі, виступили спільно перед численно зібраними представниками преси, радіо і телевізії. Президент Форд насамперед поґратулював Реґенові за його надзвичайно інтенсивну та успішну і при цьому дуже джентелменську передвиборчу кампанію, стверджуючи, що наголошувані ними в цій кампанії суперечності в жадному разі не відносилися до принципів Республіканської партії та що в тих принципах вони однозгідні, хоча різняться в підході та поглядах на ряд актуальних справ. Те саме опісля потвердив Роналд Реґен, який вже раніше, ще перед зустріччю, предав президентові Фордові ґратуляції за перемогу. Зустріч та розмова і спеціяльний виступ президента Форда і Роналда Реґена, як і опісля голоси численних делеґатів були переконливою демонстрацією єдности в Республіканській партії, під знаком якої проходитиме тепер підготова до листопадових виборів.

В останній день конвенції, в четвер, 19-го серпня ввечорі, мали відбутися номінація та обрання кандидата на віцепрезидента. В середу і в четвер рано ще не було відомо кого запропонує президент Форд. Згідно з повідомленням Білого Дому, він поперше звернеться до Роналда Реґена, але мало хто сподівається, що Реґен прийме цю пропозицію, він кількакратно заявляв, що не плянує кандидувати на віцепрезидента. Коментатори твердять, що найкращі шанси мають сенатор Говард Бейкер із Теннесі, який в перший день Республіканської конвенції виголосив головну промову і який відомий з ролі, яку він відіграв під час сенатських переслухань Вотерґейтської афери. Добрі вигляди здобути віцепрезидентську номінацію має Вілліям Ракелсгавс, колишній заступник генерального прокурора ЗСА. Однак, існує можливість, що президент Форд обере кого іншого. В кожному разі заки це число „Свободи" дійде до читачів, справа республіканського кандидата на віцепрезидента буде перерішена.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖЕРАЛД ФОРД

У четвер, 19-го серпня, тобто в останній день Республіканської конвенції, обрані кандидати на президента і віцепрезидента мали виголосити промови, в яких офіційно приймуть номінацію та накреслять плян вибор-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПІВНІЧНІ КОРЕЙЦІ СОКИРАМИ ЗАРУБАЛИ ДВОХ АМЕРИКАНЦІВ, ЧОТИРЬОХ ПОРАНИЛИ

Сеуль, Південна Корея. — Командування Об'єднаних Націй інформує, що в четвер, 19-го серпня, північно-корейські вояки заатакували групу американських і південно-корейських вояків, які обтинали галуззя з дерев у здемілітаризованій зоні біля Панмунджом на південному кінці альянтського „Мосту без вороття" та сокирами і мотиками зарубали двох американських старшин, а чотирьох американських і п'ятьох південнокорейських вояків покалічили. Згідно з повідомленням, група американських і південно-корейських вояків виконували звичайне завдання, підтинаючи галузки з дерева, як до них підійшли двох північно-корейських старшин з групою вояків та вимагали припинити обтинання галузок. Вкоротці після того до них під'їхав вантажний північно-корейський автомобіль з відділом війська і тоді один з північно - корейських старшин дав наказ убивати, що вояки і вчинили сокирами та мотиками.

У північно-корейському радіоповідомленні сказано, мовляв „американські імперіялісти" заатакували північно-корейських вояків, які протестували проти обтинання галуззя з дерева, яке — сказано в повідомленні — „було під північно-корейською контролею". В північно- корейському повідомленні нічого не сказано про вбитих чи покалічених, але в японському радіоповідомленні згадується, що було вбитих також трьох північних корейців.

Президент Форд, який довідався про цей випадок в Канзас Сиmі під час Республіканської конвенції, гостро засудив цей „брутальний і підлий" напад на американських і південнокорейських вояків, заявляючи рівночасно, що уряд Північної Кореї буде відповідальний за „консеквенції".

Встановлено плян для незалежности Південно-Західньої Африки

Йоганнесбурґ, Південна Африка.—Конституційний Комітет в Південно-Західній Африці повідомив в середу, 18 серпня, про плян створення багаторасового уряду, що має до кінція грудня 1978-го року здійснити незалежність тієї території від Південної Африки. Уряд цей буде створений згідно з вимогою Об'єднаних Націй та за „тихою згодою" уряду Південної Африки.

Південна Африка досі гостро і рішучо противилася всім спробам і заходам послабити владу її білої меншости на прикордонних територіях. Проте, під сильним міжнародним натиском уряд Південної Африки остаточно погодився на незалежність Південно-Західньої Африки, як і минулого тижня погодився та проголосив свою підтримку заходам З'єднаних Стейтів Америки для мирного наладнання кризи в Родезії. В теперішньому повідомленні про плян довести до незалежности територію Південно-Західньої Африки нічого не згадується про наявність там Південно-Західньої Африканської Народної Організації, яку визнали Об'єднані Нації за репрезентанта 800,000 населення тієї території та яка веде там партизанську війну проти Південної Африки. Ця організація не брала участи в переговорах, що відбулися на вимогу Об'єднаних Націй та в результаті яких створено і тепер проголошено плян багаторасового уряду для здійснення незалежности тієї території.

ПЕРЕСЛІДУВАНИЙ КҐБ-ІСТАМИ ВАСИЛЬ БАРЛАДЯНУ „УПОВАЄ НА БОГА, НА ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ"

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). На адресу „усього християнського світу" та „людей доброї волі„ звертається житель Одеси, Василь Барлядену, листом, в якому розповідає про те, як органи КҐБ переслідують його і його рідних за переконання, та просить зовнішній світ поцікавитися його долею.

Звернення Барлядену поширюється у самвидаві і останньо продісталося на Захід.

Подаємо його повний текст, без будь-яких змін, зберігаючи мову оригіналу.

ПРОТЕСТНЕ ЗВЕРНЕННЯ ВАСИЛЯ БАРЛАДЯНУ

Я, Барладяну Василь Володимирович, громадянин СРСР, житель м. Одеси, звертаюсь нині до братів по вірі, до всіх людей доброї волі з проханням про захист від свавілля.

Вчора, 16 червня 1976 року органами КҐБ пограбовано моє тимчасове житло, пограбовано мою душу.

Ця організація полює на мене не перший рік.

На початку 1974 року лише за епізодичні знайомства з друзями і близькими деяких осіб, звинувачених в українському буржуазному націоналізмі, мене було виключено з лав Комуністичної партії, до якої я вступив з щирою вірою в чистоту її принципів.

В травні цього ж року мене звільнили з посади завідуючого кабінетом мистецтвознавства при Одеському державному університеті та усунули від викладання етики та естетики в Одеському інституті інженерів морського фльоту.

Мене звинувачували в румунському, українському і навіть давньоболгарському націоналізмі, оскільки я народився на берегах Дністра, освіту одержав на Україні, а дисертацію присвятив питанню про образ людини в літературі і мистецтві Другого Болгарського Царства.

Вслід за звільненням потяглися митарства. Моя апеляція у вищі партійні органи викликала зливу наклепів і гонінь.

Мені зруйнували дві сім'ї. Нагло виписали з Києва лише за той „злочин", що я — людина з вищою освітою — одружився з жінкою без освіти та ще й з двома дітьми на руках.

Закінчивши відмінно університет, будучи свого часу іменним стипендіятом, я замість того щоб займатися науковою діяльністю змушений був їхати до Якутії, аби з лопатою в руках здобувати собі шматок хліба. Як християнин, слідуючи заповітам Христовим, я праг примирення з дійсністю, волів відмовитись від інтересу до питань політичних, ніс свою долю з терпінням і смиренням, заповіданим Господом.

Та в митарствах своїх я зіткнувся з десятками людей, що були гнані і обездолені ще за менші „провини" ніж я. Безробітні, позбавлені можливости спілкування з близькими людьми, перебиваючись випадковими заробітками, ми на довший час приречені були на жалюгідне, напівголодне існування в країні, яку зовуть країною „процвітаючого соціялізму".

В холодному, темному, без єдиного вікна сарайчику, що правив мені за житло, міря-

(Закінчення на стор. 3-ій)

На Оселі СУМА відбувся спортовий табір

Від 25-го липня до 14-го серпня ц.р., на Оселі СУМА, в Елленвіллі відбувся варір, четверта Спортова Школа ім. ген. хор. Т. Чупринки. В склад команди входили: Я. Петрик — комендант, Р. Мельник — бунчужний, Б. Явірська — писар, п-і Коцька — перша допомога. Інструктори були дібрані із українських фахових спортовців та студентів фізкультури: С. Косіяненко — головний інструктор, Б. Гайдучак, Л. Кармелюк, Г. Куца, М. Кіларська, М. Шкірка, М. Мачула, Я. Лавро.

Голосом Спортової Школи було: „В здоровому тілі — здорова душа". В програму табору входили: копаний м'яч, відбиванка, легка атлетика, плавання, долівкові вправи й стук — пук. Відбулися висвітлювання фільмів, гутірки та інші теоретичні зайняття. На запрошення Команди, Спортову Школу відвідали та говорили на теми: ігумен о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ, парох св. Юра з Ню Йорку: „Спорт для душі й тіла"; член Головної Управи СУМА Б. Бачара — „Потреби української мови", — пластун-сеніор І. Раковський — „Наркотики — руйнування людського тіла", урядовий керівник розвитку молоді Л. Білоус відбув цілоденні практичні зайняття та були висвітлені фільми „Футбольна історія" і „Пелей". Редактор „Українського Тижневика" С. Снилик, — сам кол. змагун олімпійських ігрищ копаного м'яча, перевів показову лекцію. Рівнож відвідали табір: голова Т-ва Українських Лікарів Америки д-р З. Хрептовський та панна Г. Дидик (конферансьє) із Союзівки.

Школа виїжджала на гостинні змагання із „Чорноморською Січчю" в Ґлен Спей і також відвідала Союзівку. Відтак „Чорноморська Січ" завітала на Сумівську Оселю.

Для розваги, Команда Табору влаштовувала товариські забави, пописові вечори, створена була таборова оркестра, яка пригравала при багатьох таборових нагодах.

Спортова Школа закінчилася 14-го серпня бенкетом, в якому взяли участь голова Головної Управи СУМА мгр Я. Шміґель, комендант табору Я. Петрик, члени команди, інструктори та юнацтво. Були роздані нагороди найздібнішим змагунам.

Другого дня розпочався тритижневий Вишкільний Табір Вихованків і Впорядників СУМА під командою Корнеля Василика.

Заповідають дальші вибухи на Ґуадалюпе

Ґуадалюпе. — Послуговуючись сейсмографами та іншими інструментами, французькі науковці ствердили, що вулан Ля Суфрієр, який вибух минулого понеділка, має в тисячу разів більше енергії тепер як 1-го червня. Науковець П'єр Брус, який передбачив вибух вулкану минулої неділі і за порадою якого власті виевакували 72,000 осіб із безпосередньо загроженої зони радіюсом вісім миль, передбачає ще один вибух цього вулкану на західньому побережжі острова. Використавши відносний спокій, власті почали швидку евакуацію худоби із загроженої зони, що її в поспіху залишено минулої неділі. Обсервацію 1,600 метрового вулкану утруднюють густі хмари і мряка, які оточили його вершок після вибуху минулого понеділка. П. Брус передбачує, що вибух вулкану не знищить острова, хоча випливаюча лява може завдати шкиди будинкам в безпосередній віддалі.

Помер Іван Тарнавський, секретар УНС в Пітсфілді, Масс.

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіля вістка, що 15-го серпня ц. р. у Пітсфілд, Масс. помер ненадійно на 67-му році життя Іван Тарнавський, секретар місцевого 150 Відділу УНСоюзу. Покійний народився у Скваряві, повіт Золочів, прибув до Америки у 1947 році і скоро включився в українське громадське життя. В 1960 році перебрав уряд секретаря 150-го Відділу УНСоюзу в Пітсфілд, Масс. і працював віддано на цьому пості до дня смерти. Осиротив дружину Анну та доньку Зеню.

Папа потвердив вибір вірменського Патріярха

Рим. — Ватиканський півофіціоз „Ль'Оссерваторе Романо" помістив інформацію, що Папа Павло VI, у відповідь на письмове прохання нового вірменського католицького Патріярха Гемая Петра XVII Гедіґіяна, підтвердив його вибір та на спеціяльній авдієнції вручив йому омофор. Вселенський Архиєрей зокрема відмітив вірність Вірменської Католицької Церкви і прив'язаність усіх її членів до Апостольської Столиці, що „в ході століть була виявлена героїчним способом". Вибір 70-літнього Блаженнішого Гемая Петра XVII на Патріярха Келікії був довершений у Римі, на Синоді Вірменсько-Католицької Церкви 2-го липня ц. р. Його осідком буде місто Бейрут, столиця Ливану.

„ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНІ" ПОДРУЖЖЯ У ЛЬВОВІ ПОТВЕРДЖУЮТЬ НАРОДОВБИВЧУ ПОЛІТИКУ МОСКВИ В УКРАЇНІ

Київ. — відомих київських КҐБівських „Вістях з України" з 29 липня ц. р. надруковано статтейку С. Боруцького, наукового працівника Інституту суспільних наук п. н. „Навесільний рушник запрошені". У ній С. Боруцький подає цифри і факти із статистики Палацу урочистих подій у Львові, що промовисто свідчать про ту смертельну загрозу, яка нависла над українським та іншими поневоленими не-російськими народами від запланованого в Кремлі „злиття націй".

„Прошу свідків простелити на килимі злагоди рушник", — такими словами починається обрядовий церемоніял одруження у Палаці урочистої реєстрації шлюбу. С. Боруцький пише, що вже проминув рік з цього часу, як в Палаці відбулося перше вінчання і відтоді на „рушник щастя" стануло тут майже п'ять тисяч пар наречених. Автор статтейки подає вікову різницю молодят, яка є звичайно від одного до трьох років. У дальшому С. Боруцький підкреслює „живучість ще однієї сімейно-шлюбної традиції", вияснюючи, що більшість молодих пар обирає спільне прізвище, яке має чоловік. Тільки близько трьох відсотків новодружених бажали залишитися на дошлюбних прізвищах. Серед останніх, переважають ті, яким минуло 25 років. Ще менше випадків, коли наречені беруть подвійні прізвища, та вже дуже рідко, коли спільним прізвищем стає прізвище дружини. Як вказують заяви, що їх подають молодята перед шлюбом, переважна більшість (понад 70 відсотків) безпосередньо зайняті у різних професіях суспільного виробництва. Близько двох третин — працює обидвоє. Багато одружується також студентів, майбутніх дипломованих спеціялістів. І, як зазначує С. Боруцький, „все це дає підставу твердити, що абсолютна більшість новостворених сімей самостійно вирішуватиме свої матеріяльні і духовні потреби". На думку автора статті — важливо, що одруження в „соціялістичному" суспільстві не залежить від професійного, освітнього, чи маєткового рівня, воно ж бо установлене „на принципах рівноправности подружжя".

В заключному, С. Боруцький приходить до найважли-

(Закінчення на стор. 3-ій)

„А МОГИЛИ МОЇ МИЛІ МОСКАЛЬ РОЗРИВАЄ..."

Так виглядають тепер поруйновані могили Українських Січових Стрільців в Тернополі

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ідея дає напрям

Ще не так давно, бо заледве кілька чи кільканадцять років тому, коли почали прориватись з України вістки, про нові хвилі арештів, спершу культурних, а опісля й політичних діячів, серед українців на поселеннях зродилась була до деякої міри оправдана тенденція промовчування справжніх цілей, за які йшов змаг на батьківщині, щоб, мовляв, не пошкодити особам, які стоять у проводі цього змагання. Висунено тоді навіть домагання, щоб не підносити у нашій пресі ідеологічно - політичних питань, не говорити про націоналізм та ідеалізм борців в Україні і наголошувати тільки суто гуманітарні та культурні вартості, за які в першу чергу йде змаг. Очевидно, що такий обережний підхід, в обличчі зашморгу КГБівського мотуза на шиї культурних і політичних діячів, не позбавлений рації, хоч він крив в собі небезпеку сповільнення діяльности і до певної міри відполітизування українського життя в діяспорі, що зрештою пізніше і сталося. Добре сталося, що ці поодиноко висловлювані міркування не стали напрямними у нашій праці, бо як, наприклад, виглядали б ми сьогодні в обличчі нового звернення українських політичних в'язнів - націоналістів пересланого ними до генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма, про що була мова в одному з попередніх чисел „Свободи".

В документі, який продістався на Захід і який за посередництвом Пресової Служби ЗП УГВР опублікувала наша преса, виразно висувається і наголошується політичні питання і вимоги та розкривається остаточні цілі, за які іде змаг між українським народом і комуно-російськими імперіялістами, які, щоб заховати правду про національно - визвольний рух, судять його учасників за статтями кримінального кодексу, приписуючи їм різні злочини і антисовєтську пропаґанду, називаючи їх тільки „антисовєтчиками". Все це робить Москва з метою, — говориться у зверненні політичних в'язнів, — щоб „замаскувати імперіяльну суть своєї національної політики і закрити широке незадоволення московської окупації в Україні, в Прибалтиці і на Кавказі". У зверненні також виразно вказуються найближчі цілі цієї боротьби, а саме: „Вихід України зі складу СССР і побудова української держави", що, очевидно, рівнозначне з розвалом совєтсько - російської імперії.

Другою важливою ціллю борців в Україні є розкриття перед вільним світом суті Совєтського Союзу, як російської імперії, що сильно вдаряє по престижу Москви, яка боїться аналізи міжнаціональних відносин в СССР і старається тих осіб, які мали до національно - визвольних змагань будь-яке відношення, ліквідувати, або принаймні ізолювати від зовнішнього світу. В документі для цього твердження наводяться відповідні приклади з заподанням прізвищ осіб, які й досі перебувають в концтаборах або на засланні, покрані жорстоко Москвою за їхні національні почування чи їх инну участь в боротьбі проти московських імперіялістів.

Отже, наголошування ідеологічно - політичного характеру боротьби українського народу не тільки оправдане, але і потрібне. Без цих передумов ніхто бо щ едосі не здобував тривалих успіхів. Потрібне також правильне розуміння цієї боротьби і об'єднана дія усіх політичних чинників на поселеннях, бо як каже Амальрик: „У боротьбі побіч ідеологічної бази потрібна сильна зорганізованість".

Віроломство Москви

В 1964-му році Юридична комісія Сенату ЗСА ствердила, що Совєтський Союз порушив понад 100 міжнародних договорів чи угод, а голова цієї Комісії, сенатор Джеймс Істленд, у звіті „Совєтські політичні договори і наслідки" писав: „Від початку існування Совєтського Союзу його уряд не додержав слова кожній державі, з якою підписав договір. Він підписував пакти про ненапад із сусідніми державами, а опісля окупував ті держави. Він підписував обіцянки не вести підривної діяльности в країнах, з якими хотів нав'язати „приязні зв'язки", а тоді цинічно не додержував тих обіцянок... Я поважно сумніваюся, чи в цілій історії людства будь - яка велика країна встановила такий рекорд віроломства, як ця (СССР) протягом такого короткого часу".

Від часу, коли сенатор Істленд так влучно окреслив „закордонну політику" Совєтського Союзу, минуло 12 років і протягом того часу Москва продовжувала і продовжує поводитися „згідно з привичкою": порушує майже всі міжнародні пакти і договори.

Своє віроломство кремлівські верховоди продовжують сьогодні не тільки тим, що не додержуються Гельсінкської Декларації, зокрема тих постанов, які стосуються пошанування людських прав. Вони порушують домовлення із ЗСА в справі обмеження підземельних атомових випробувань та вибухів до 150 кілотонн сили. Вони не додержують угоди, що принаймні одна третя всього зерна, закупленого Москвою в ЗСА, мусить бути доставлена американськими кораблями. І так без кінця і краю.

Щодо домовлення в справі підземельних атомових випробувань для мирних цілей та випробувань нуклеарної зброї, то розвідчі чинники ЗСА твердять, що Совєтський Союз „порушив духа домовлення" принаймні двічі: 4-го і 29-го липня цього року, бо перший вибух правдоподібно мав силу 200 кілотонн, а другий — навіть більшу силу. Американський уряд зазначує, що Совєтський Союз „порушив духа домовлення", бо договір формально не ратифікували ні Москва, ані Вашінґтон. Однак, беручи під увагу постійне віроломство Совєтського Союзу в минулому, можна з певністю твердити, що Москва все одно порушила б домовлення щодо обмеження підземельних атомових вибухів, навіть якщо б уряди обох держав це домовлення вже ратифікували.

До безконечної черги совєтського віроломства долучилося тепер також порушення недавнього договору між Вашінґтоном і Москвою в справі достави американського зерна до СССР. Минулого року, коли Совєтський Союз закупив у ЗСА велику кількість різного зерна, тоді Москва підписала угоду, що принаймні одна третя всього американського зерна буде доставлена до СССР американськими кораблями. Кремлівські верховоди, як можна було передбачити, не додержали і цього зобов'язання, що довело до того, що на початку цього місяця уряд ЗСА зголосив Кремлеві формальний протест.

Роман Рахманний

РЕКОРД УКРАЇНСЬКОЇ ПРИСУТНОСТИ У СВІТІ

Потужна споруда модерністського характеру, що на довгі десятиліття залишиться свідком 21-ої Олімпіяди у Монтреалі, сьогодні вже віє пусткою, без спортовців і глядачів. Але вдумливий відвідувач, який на стадіоні або на своєму телевізорі стежив за олімпійськими змаганнями, ще й тепер почує відгомін багатотисячної юрби, вигуки переможців і зідхання переможених.

Вони прибули сюди з усіх усюдів і встановили небувалі рекорди у всіх галузях спорту. Своїм досягом кожен змагун - переможець досвідчував присутність своєї національности в організованому спортовому житті людства.

Серед учасників Олімпіяди не бракувало людей української роду ,але з чужинецькими пашпортами репрезентантів чужого прапора.

За них, ролю творців присутности української нації у спортовому людстві, виконала відносно невеличка група молоді при співучасті активістів з-поміж старшої громадськости.

Вони прибули сюди звідусіль, добровільно, та всупереч ворожим і байдужим силам створили цю українську присутність переконливіше, як будь-хто досі.

Визнання того успіху належиться членам Олімпійського Руху із групи „Смолоскип", Монтреальському українському Комітетові та членам Монтреальського Комітету Оборони Валентина Мороза.

У тяжких умовах суворої системи безпеки на цій Олімпіяді вони прорвали справжню „олімпійську завісу мовчання", що приховувала саме ім'я України української нації, багатої на видатних спортсменів.

Своїми зверненнями - заявами у монтреальській франкомовній та англомовній пресі Комітет Оборони Валентина Мороза заохотив сотні чужоземних кореспонтів до вивчення і віднотування колоніяльного становища українських спортсменів. Опублікування однієї з тих відозв збіглося з виникненням „справи Віталія Борзова": його, як твердили чужоземні кореспонденти, взято було на „додаткове ідеологічне перевиховання" у приміщеннях совєтської олімпійської безпеки.

Тоді преса, радіо і телебачення Канади та інших країн світу заговорили про українців та про Україну, як про „Великого Неприсутнього" на 21-ій Олімпіяді. Таким чином, акція в обороні неспортовця Валентина Мороза, борця за культурну й політичну самобутність України, причинилася також до актуалізації української спортової проблеми.

Щоденна присутність незламної групи хлопців та дівчат Українського Олімпійського Руху, що з особистими літерами на своїй одежі творили „живу стіну" з написом „Свобода Україні", не дозволила учасникам Олімпіяди забути цієї проблеми. Навіть серед шуму кількадесятитисячної публіки, що неначе приплив і відпливи моря заповнювала стадіон, поклики тієї групи лунали на ввесь світ. Їхні слова підсилювали зорові спостереження телевізійних глядачів на усіх континентах.

Дійсно, ще ніколи така мала горстка українців не створила такої великої присутности української проблеми серед таких широких мас людей на всій земній кулі: буквально від Північного до Південного полюсу, від Монтреалю до Камчатки, Токіо і Мельбурну.

Вінок першости у цьому зусиллі віддаймо двом молодим українцям з Канади.

Любомир Шух із Торонто свідомо пішов на зудар з органами безпеки. Він не підкорився їхньому наказові звинути блакитно - жовтий український прапор та покинути стадіон і за це поніс деякі „болючі консеквенції". Але морально він переміг. На довгі роки він залишив нащадкам українського роду свою пригадку: українська правда може перемогти московську кривду тільки тоді, коли знайдуться сміливі українці, готові піти на безпосередній зудар.

Данило Мигаль із Тандербей у Канаді своєрідно ударив поколоніяльній політиці Кремля в галузі спорту. Він продерся крізь кордон охоронців стадіону і серед совєтських та німецьких гравців розвинув український блакитно - жовтий прапор. Його барви він змінив словами: „Свободу Україні!"

Як зазначив монтреальський часопис „Ґазет", це був сильний „удар із позицій українського націоналізму". Той удар зміцнився ще характерною рисою українського гумору: Данило Мигаль на олімпійському майдані виконав декілька символічних кроків танцю „Гопака". Навіть неознайомлені з українськими національними барвами глядачі зрозуміли, що це — українець, на свій лад, глузує собі з совєторосійської спортової тюрми народів і всіх тих, що підтримують або промовчують її.

Понад 60-тисячна публіка прихильно прийняла цей сатиричний протест, як ще одну, і то дуже людяну спробу української молоді створити присутність України на 21-ій Олімпіяді.

❦

Сьогодні, модерний стадіон 21-ої Олімпіяди у місті Монтреалі сумує без спортсменів і глядачів. Але вдумливий відвідувач, на мить примкнувши повіки очей, знову бачить молодих людей з блакитно-жовтими прапорами і чує їхній поклик до совісти людства: „Свободу Україні!"

А згадуючи одноборство одного з них із групою полісменів і протестний гопак іншого українця, той відвідувач напевно визнає:

Прорвавши олімпійську „залізну завісу", ті молоді українці й українки встановили небувалий рекорд української присутности у світі!

Я. Гайвас

НА ШЛЯХУ ДО ПОКРАЩАННЯ

(Дискусійне)

IV

Як завжди так і тепер перед і в часі Конґресу УККА „опозиція" (лапки в ніякому разі не означають применшування ваги, а тільки підкреслюють досить значне неокреслення опозиції) буде вимагати змін, нових людей при кермі, а привладні чинники будуть підкреслювати потребу загальної консолідації, мобілізації всіх наявних сил.

Зупинімся на хвилинку над цими двома „полюсами": перебранням керми у нові руки, або загальній консолідації довкола дотеперішніх привладних груп і осіб. Вже після короткої надуми і аналізи насувається думка, чи бува ми не опізнилися нашого історичного поїзду? Бо де є ті людські кадри, ті сили серед опозиції та й разом з нею серед привладних кол, консолідація і співпраця яких мали б породити зрушення і з успіхом повести далі громадське життя? За серйозне це діло, щоб ми могли вдоволитися фразою. Тут треба цупко триматися дійсного стану, треба холодного розрахунку, опертого на фактичних даних, тут немає місця для самозадоволення побожними намірами. Тут величезна відповідальність і тих, що при владі, і тих, що намагаються перебрати її, або принаймні захопити співвирішні позиції.

То що: не змагати до консолідації, нарешті залишити її і деклямацію про неї? Бо ж якось так складається, що в часі, коли про неї найбільше говорять, її найменше видно, а ті, що найголосніші про неї, найбільше підривають її.

В ніякому разі! Консолідація, концентрація сил завжди ведуть до кращого і це сьогодні потрібне більше, як колись. Та сьогодні, це вже не дає основної, остаточної розв'язки, це не розв'язує фундаментальних наболілих питань нашого життя і через те, навіть коли б заіснувало, вже не винесе нас на вищий позем розвитку.

Колись це було можливе. Заправлених громадських і політичних діячів на різних поземах було багато, звести їх в одно значило б створення направду великої сили, що могла б привести до звороту і зрушення. Тепер це статися не може. Тепер колишні активні й заправлені ряди порідли й далі рідшають, а тим, що остаються, щораз менше сил до праці. Консолідація шестидесятників і семидесятників зрушення не дасть, на вищий позем нас не видвигне і революцією не буде. Запізно!

Вона поширить можливості мобілізації сил, притягне певне число людей до праці і цебуло б успіхом. Та це вже не злам до кращого і не новий етап. Для того треба шукати ключа в іншому напрямку. Роки бо минали, ми завжди говорили про більші й менші зміни, аж настав час для найглибшої зміни, зміни поколінь при кермі нашого життя. Власне тут, у цьому є ключ не лише до дальших успіхів, а взагалі до задовільного продовжування нашої збірної активности, нашого організованого громадського життя. Зовсім не йдеться про відкидання старшого покоління, тих, що хочуть і ще можуть напружено і творчо працювати. Вони саме тепер вийнятково потрібні й цінні, ними треба дорожити й залишити їм усі можливості використати досвід і заправлену енергію. Їхні вартості не заступимі. Та все таки їх рішуче замало. Мусить прийти молоде покоління, нова енергія, новий підхід до справ, новий стиль, тобто нові люди. Саме тепер крайня пора, — ми завжди пізні Івани, — щоб вони перебирали дотепер побудоване й здобуте, щоб вони мали змогу працювати ще якийсь час разом з представниками старшого покоління, щоб була тяглість продовжування нашої праці і зусиль, а не постійне „починання від себе".

Очевидно, що сама собою „зміна варти", це ніяка панацея. Сама собою вона не приведе ні до зрушення, ні до рішучого покращання. Але вона створить передумови, без яких не обійтися, вона сама є передумовою.

В попередніх статтях була згадка про значні силові пересунення в нашому організованому житті, про ослаблювання, а то й заник різних донедавна великих і динамічних та в житті громади вагомих організацій. Це билове пересунення і цей заник триватимуть далі. В одному чи другому випадку підйом енергії, амбіцій і зосереджена увага піднесуть ту, чи іншу організацію. Та це все буде окремий випадок, вийняток, а не загальна течія. Чим таких випадків більше, тим краще. Їм треба допомагати. Рівночасно з тим треба вже творити нові силові осередки, або розбудовувати й поширювати ті, що зможуть і мають дані відігравати в майбутньому значнішу ролю.

Під адресою УККА в громаді багато завважень. І оправданих. Не менше завважень і не менше оправданих під адресою ділового центру УККА, його головної канцелярії. Чого не полагоджують справ, і проволікають... Все це до деякої міри правда.

Але хто це все має робити? Одна-двоє людей в діловому центрі УККА? Та це ж очевидний абсурд вимагати від них більше видатности праці, як вони дають. Ті, що цікавилися тим, знають, що вони працюють до своїх людських меж. Вимагати від ділового осередку УККА, від його головної канцелярії більше треба ,навіть не раз понарікати не шкодить, але на тому не може бути кінець. Ми дійшли до того пункту в нашому житті, що його треба значно зміцнити, розбудувати, дати нових людей і створити їм передумови для праці. Приходить пора, коли канцелярія УККА стає справжнім осередком не тільки для Відділів УККА, але взагалі для різних виявів у громадській праці. Тому в канцелярії УККА, на яку падають щораз нові завдання, а завтра буде падати їх значно більше, треба більше працівників. Саме тут і ключ до успіху її праці. Вона бо фактично стає диспозиційним і оперативним осередком громадського життя. Щораз більше звертаються до неї за інформаціями, порадою, допомогою. Колись велику частину цих завдань виконували відділи різних громадських організацій і їх централі. Тепер тих відділів щораз менше, централі щораз вужчі. Отже, очевидна тенденція звертатися з усім до канцелярії УККА.

Делеґати на Конґрес, і ті з привладних груп, і ті, що почувають себе опозицією, мусять цю проблему розв'язати. Не тільки „порушувати" її і дискутувати. Дискусія — велике і потрібне діло, але тут треба рішення і розв'язки. Рішення і рішучости знайти нових працездатних людей і придбати... відповідні фонди. Еге ж, придбати відповідні фонди! А це може зробити тільки ціла наша громадськість.

Саме тут „таксація" іде крок в крок, або й випереджує „репрезентацію". Бо без того наше життя кульгатиме далі, далі будуть нарікання й взаємні докори. Далі будуть очікування на покращання, а покращання не буде, бо не буде передумов для нього. Завданням XII Конґресу ці передумови створити!

Ярослав Гриневич

В ОБІЙМАХ „БЕЛЛІ"

У четвер, як я приїхав з моїми добрими приятелями Глушками у Маттітак, місцевість на Лонґ Айленді недалеко містечка Рівергед, — погода була соняшна, на небі ні хмаринки. Лонґ Айленд це нібп півострів, рам'я, що простягається від Манґеттену в напрямі до Атлантійського океану. Але коли взяти під увагу, що це рам'я перетинає Іст Рівер, тоді Лонґ Айленд — це великий острів. Туди веде автострада, там їде залізниця, при дорозі тут і там гарні, модерні будинки, школи, величавий університет з мешкальними домами для учнів, готелі і багато церков. В гармонійнім сусідстві два Глен Ков. Один — посілість ОО Василіян, а оподалік житлова база большевицьких „дипломатів".

Ми переїжджаємо це місце швидко і вкоротці опинюємося в Рівергеді. Звідсіля повертаємо у Маттітак, місцевість, де живуть Галина і Олексадер Глушки. На рівнинним острові Лонґ Айленду багато фарм, власниками багатьох яких є українці. У Маттітаку є вулиці, але стоять теж самітні будинки, бо їх мешканці живуть постійно, через цілий рік, в інших місцевостях. Задержуємося біля величавої „резиденції" п-ва Глушків, виходимо і відпочиваємо після двох годин подорожі автом. Зелені тут багато, недалеко море, і ми плянуємо риболовити. Пан Олександер Глушко, який колись належав до капелів Бандуристів Китастого, приспівує: „Ой там хлопці-риболовці рибу ловили..."

П'ятниця і субота погідна. Оглядаємо Маттітак, Рівергед. В неділю вранці вибираємося до церкви на Службу Божу, що її відправляє о. Корчинський. А по Службі Божій зустріч парафіян і дружня гутірка, зустрічаємо пані й інж. Шмерековських, що живуть разом з відомою пані Приймовою, до якої часто приїздить дочка, відома балерина Рома Богачевська, зустрічаю визначного мистця Петра Андрусева і його дружину та інших. Опісля поворот до п-ва Глушків. По дорозі зустрічаємо кілька церков. У одному місті стоїть церква греко - ортодоксальна. Тут бо, в тій околиці, живе багато греків. Перед їх церквою десятки авт, поліцист пильнує порядку. Вертаючи, оглядав прегарні квітники й могутні дерева. Одначе по полудні соняшна погода зникає й на небі появляються хмаринки. Гості прощають господарів і від'їжджають домів.

Довідуємося з радія, що із півночі, через Коннектикат, наближається до нас зі швидкістю сто миль на годину гураґан „Белла", яка мчить якраз у нашому напрямку. Тій інформації вторує злива, справжня „небесна потока". Наша господиня подбала про більший запас води та дещо спирту ,на якому, на случай потреби, можна буде варити. З пивниці видобуто стару залізну невелику піч з вугіллям і решіткою. Сусідка, пані Мокрівська, запитує, чи не потрібно більшого запасу води. Телефон в сусідстві ще працює. А згодом, через всю околицю перевалюється несамовитий вихор. Миттю гасне електричне світло, і з водотягів немає води .Та у нас є декілька воскових свічок. Десь у сусідстві розлягся страшний тріскіт поваленого дерева. Знову валиться вирване з корінням дерево. На щастя, воно не паде на хату, а тільки близько неї. Молодиця „Белла" гуляє цілу ніч, її секундує рясний дощ. Другого дня, біля полудня, перестає дощ, меншає вихор. Вибираємося автом у село, щоб оглянути вислід гураґану. Скрізь вирвані дерева з корінням. Їдемо над море, — з його високого берега видно, як перевалюються мутні, спінені хвилі. Про ловлю риб немає мови. Тут і там затонули човни. Вертаємо домів у Маттітак. Ні електрики, ні води, немає. Як то добре, що вдома запас води, свічки і кухонка, хоч примітивна ,але гріє. В середу їдемо до Ню Йорку. Минувши Маттітак і Рівергед, оглядаємо через цілу дорогу сліди знищення, що його зробила „Белла". В одному місці праворуч автостради, лежить рядочком сім величезних дерев, вирваних з корінням. Вид несамовитий. Це все тільки при дорозі. Що мусіло діятись у глибині лісів!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Н. Сірка

СЛОВОМ І ОБРАЗОМ

Степан Гапак, відомий український маляр і скульптор на Пряшівщині, не вдовольнився лише своїми мистецькими творами, а видав вартісну наукову працю — „Образотворче мистецтво українців Чехо-Словаччини (1918-1945)". Видавець: Словацьке Педагогічне Видавництво в Братіславі, Відділ української літератури в Пряшеві, 1975. Наклад: 1000 примірників.

Всякий, що хоч трохи обізнаний з образотворчим мистецтвом закарпатських та пряшівських українців, привітає це видання, бо воно перший раз з історичної перспективи представляє нам досягнення українських майстрів Закарпаття і Пряшівщини разом взятих. Відомо, що не раз українських мистців присвоювали угорці, словаки чи чехи, не кажучи вже про те, скільки їх привласнили росіяни. Саме з цього боку праця Гапака уводить трохи ясности у це питання.

Після короткого вступу автор у першому розділі „Образотворче мистецтво Закарпаття та Пряшівщини" (стор. 7-40) подає історію початків організованого мистецького життя цього краю на початку цього сторіччя. Головну заслугу в організуванні української школи малювання на Закарпатті С. Гапак приписує Й. Бокшаєві та А. Ерделі, які виховали численних майстрів пензля, які стали відомими далеко і за межами цього краю.

Степан Гапак знає важку дорогу малярства на Пряшівщині, бо сам її пережив: „Розвиток українського образотворчого мистецтва на Пряшівщині за буржувзної Чехо-Словаччини не йшов таким темпом, як на Закарпатті. Не було творено ніякої творчої організації, яка би ініціятивно вела творче життя художників; і на велику шкоду справі українські художники Пряшівщини (адміністративно в рамках Чехо-Словаччини) були відділені від Закарпатської України, а після 1939 року зовсім були відмежовані від себе державною границею Угорщини і т. зв. Словацького штату. Таким чином вони були відірвані і від ідеї мистецького замислу, яким йшли художники Закарпаття" (стор. 31-32). Тут слід додати, що автор і словом не згадує сьогоднішнього становища поміж обома частинами — Закарпаттям і Пряшівщиною. Змінилися лише назви держав, а кордон залишився ще суворіший, ніж раніше. Якщо до 1939 року художники Карпатської Руси могли організуватися, то сьогодні вони не можуть навіть вільно відвідувати один одного, це те, про що Гапак і словом не згадує.

Все ж таки і за скрутних умов українці Пряшівщини спромоглися на відомих майстрів пензля: Д. Милого, М. Дубая, Я. Гротковського, Ф. Гібалу та ін., які відомі в Чехо-Словаччині, але не на Україні.

Цікавою є друга частина — „Українські художники в Чехії" (стор. 41-54). Тут з-поміж низки українців, які навчалися в Чехії (головно в Празі), Гапак згадує В. Касіяна, М. Кобринського, І. Северу, М. Бринського, М. Петрицю та додає: „Після закінчення Празької Академії чи Вищої художньо-промислової школи, деякі українські мистці залишилися в Празі, а інші розійшлися по світі (стор. 53). І в цьому огляді багато не змінилося, бо молодим закарпатцям дорога у західні академії закрилася, а натомість вони дістали „змогу" асимілюватися у Москві чи Ленінґраді, а на Пряшівщині теж не краще, хібащо до Праги слід додати ще й Братіславу.

Інтерес читача викликає третій розділ: „Чеські художники на Закарпатті та Пряшівщині" (стор. 55-72). Тут довідуємося про добру пару десятків чеських малярів, які їздили на Підкарпатську Русь (зокрема після появи роману Ольбрахта „Микола Шугай"), як в екзотичну країну, й захоплювалися її мальовничою природою. Наслідком цього появилася низка картин про Закарпатську Україну — її краєвиди й мешканці стали мистецькими об'єктами для чеських мистців".

Підводячи підсумки цього періоду С. Гапак зазначає: „...Коли особливо у Чехії переважали і буйніли декадентні течії формалістичного мистецтва капіталізму, на Східню Словаччину і Закарпаття приходили за сюжетами для своїх творів такі чеські і словацькі художники, як Людовіт Куба, Антонін Гудечек, Олдржіх Блажечек, Карел Мінарж, Ота Єлен, Ладіслав Кайґл, Мілада Шпалова, Владімір Коварж, Мартін Бенка, Янко Алексі, а також багато інших, які творили на принципах реалізму. Таким чином, чеські і словацькі художники, які жили і працювали між українським населенням, прямо або непрямо стали співучасниками у будівництві культури і у великій мірі сприяли розвитку місцевого українського образотворчого мистецтва..." (стор. 74). Тут же вміщено резюме словацькою, німецькою і англійською мовами та численні репродукції українських, чеських і словацьких мистців з українською тематикою.

Слід додати, що книжка не обійшла мовчанкою і політики, склавши їй данину. Автор не забуває вказати на заслуги Леніна, підкреслює ідейний напрям та комуністичний інтернаціоналізм. Та не зважаючи на ці політичні забарвлення, праця С. Гапака заслуговує на увагу і є вартісним вкладом в історію українського мистецтва.

ПЕРЕСЛІДУВАНИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ючи кроками шість квадратових метрів, відведених мені долею, я з напругою ума і мукою серця намагався зрозуміти причини, що накликують гоніння на саму кращу, саму мислячу частину інтеліґенції.

Аналізуючи твори Маркса та його послідовників, я прийшов до висновку, що в мене і до мене подібних відібрані всі людські права лише за те, що ми не вміємо і не хочемо стати безбатченками, що ми неспроможні відмовитись від національних здобутків, від святинь та історії народів, дітьми яких ми є. Така логіка марксизму.

Наслідком цих болючих роздумів стала стаття „Pro i contra" (За і проти), повість про життя і думи інтеліґентів-вигнанців „Компромісу не Буде!" та цілий ряд віршів і статтей з національного та інших питань загальнодемократичного змісту.

Все це пограбовано під час свавільної процедури, що навіть віддалено не нагадувала обшук, який дозволяється законом.

Особи, що назвали себе працівниками радянської міліції, вдерлися на квартиру моєї бувшої дружини, яка з суто християнського співчуття дала мені тимчасовий притулок, в час, коли господиня дому була відсутня. На мої спроби не допустити наруги над житлом одинокої жінки-матері в її відсутність, „роботи" прислані органами застосували силу та наказали „нє шевєлітся".

Не дивлячись на те, що ордером на обшук передбачалось вилучення якихось, ніби-то наявних в квартирі, „фіктивних документів", „законники" накинулись на листи, рукописи, книги. Євангеліє, Життя святих, Діяння та послання святих Апостолів, — все це, що є хлібом душі кожного християнина, „перетворилося" у фальшиві документи й було вилучено. До розряду „фальшивих документів" потрапили рукописи віршів, статтей, повість, дві книги Миколи Бердяєва, збірник статтей З глибини, фотоприладдя, книга (фотовідбиток) О. Солженіцина Раковий корпус, та ряд інших матеріялів.

Обшук, що носив скорше характер погрому, тривав більше п'яти годин. Книги, надзвичайної цінности, „шукачі інтелектуальних скарбів" звалювали з трьохметрової висоти, ніскільки не піклуючись про їх збереження.

Протокол обшуку мною не підписаний, так як при його проведенні були порушені найелементарніші норми законности:

— ордер на обшук був виданий прокурором району, що ніякого відношення до місця знаходження квартири немає;

— обшук проводився у відсутности господині дому;

— при обшуку вилучено матеріяли, що не мають нічого спільного з предписаним в ордері;

— працівниками органів застосовувалась фізична сила, порушувались елементарні етичні норми поводження.

Мета, з якою був інсценізований „міліцейський" обшук з ціллю вилучення „фальшивих документів", доконечне ясна.

КГБ, намагаючись прикритись машкарою боротьби з побутовими злочинами, розраховує на черговий безшумний арешт людини за її політичні погляди і пошуки істини, які негласно заборонені в моїй країні.

Я не певен, що допишу ці рядки... Як християнин, як друг українського народу серед якого я живу, як дослідник болгарської культури і мистецтва, як людина, що прагне до визнання людських прав за всіма народами, незалежно від національности, я звертаюсь до вас браття по вірі, до вас, українці, болгари, до всіх мислячих людей доброї волі не залишитися байдужими до моєї долі.

Я не вчинив злочину. Конституцією країни, в якій я живу, мені гарантовано право на свободу переконань, на свободу слова і совісти.

Злочини чинять люди, які послідовно зневажають конституцію, діють всупереч основним її статтям.

Давати покази таким людям і відмовляюся зарані.

Уповаю на Бога, на всіх людей доброї волі, оскільки не я підняв меч.

м. Одеса, 17 червня 1976 р.

Барладяну Василь

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД...

(Продовження зі стор 1-ої)

чих змагань проти демократичного президентського кандидата Джімкі Картера та віцепрезидентського кандидата Волтера Мондейла.

Щодо політичної програми (плятформи) партії, то Республіканська Конвенція затвердила її в ночі з вівтірка, 17-го, на середу, 18-го серпня. Коментатори вказують, що цьогорічна республіканська плятформа є найбільш консервативною від 1964-го року, коли республіканським кандидатом на президента був сенатор Беррі Голдвотер з Арізони. Щодо закордонної політики, то плятформа, наприклад, зазначує, що політика ЗСА відносно СССР мусить бути базована на „реалістичній оцінці комуністичної загрози в світі", але також твердить, що Америка готова співпрацювати із Совєтським Союзом щодо договорів, які забезпечили б світовий мир і стабільність. Під натиском з боку табору Регена, президент Форд і його прихильники погодилися на те, щоб в плятформу був включений додаток, який фактично критикує деякі частини дотепершньої закордонної політики, веденої президентом Фордом і державним секретарем Генрі Кіссінджером, а саме, критично оцінює політику „детанту" із Совєтським Союзом, як рівнож критикує підписання Гельсінкської Декларації в серпні 1975-го року. В додатку, виготовленому прихильниками Реґена, сказано, що уряд ЗСА не повинен підписувати таких договорів, як Гельсінкська Декларація, щоб не „вбивати в тих людей, які тепер не втішаються свободою, надії, що вони колись її здобудуть". Це недвозначний натяк, що консервативні елементи Республіканської партії вважають, що уряд ЗСА в Гельсінках погодився з фактом, що Совєтський Союз надалі задержить свою дотеперішню контролю над Східньою Европою. Президент Форд і його дорадники рішили не противставитися цьому додаткові, бо вважали, що він не такий важливий, щоб зводити серйозну боротьбу з консерватистами і тим ще більше роз'єднати Республіканську партію. Інтересно, що промовці під час конвенції під час зголошення кандидатур та дебат кілька разів покликувались і цитували „найбільшого громадянина світу", Ол. Солженіцина.

Щодо інших пропозицій відносно закордонної політики, то плятформа Республіканської партії зазначує, що Америка повинна старатися „знормалізувати відносини" з Комуністичним Китаєм, але також мусить додержатися оборонного договору з Націоналістичним Китаєм (Тайваном), щоб запевнити його свободу і незалежність. Відносно нової зброї та оборонного бюджету, республіканська плятформа пропонує збільшити оборонний бюджет і розпочати розбудову нових бомбовиків і ракет, щоб протиставитися всезростаючій мілітарній силі Совєтського Союзу та інших держав Варшавського Пакту, але в той самий час продовжувати переговори з Москвою в справі договору відносно обмеження стратегічної атомової зброї та загального обопільного розброєння. Плятформа також закликає до тіснішої співпраці ЗСА із союзниками з Північно-Атлантійського Союзу (НАТО).

Відносно внутрішньої політики, Республіканська партія в своїй плятформі виступила проти пропозиції ліберальної вітки, щоб федеральний уряд ґарантував кожному, хто хоче працювати, затруднення. Плятформа твердить, що така ґарантія потягнула б за собою великі збільшення в податках і великий дефіцит в державному бюджеті. Республіканська плятформа також виступає проти встановлення програми примусового забезпечення здоров'я, але містить постанову, щоб був схвалений Додаток до Конституції ЗСА, який припинив би примусовий перевіз учнів автобусами для встановлення расового балянсу в школах, як рівнож містить постанову, щоб місцевості мали право дозволити молитви в публічних школах, однак, щоб ці молитви не були зв'язані з жадним специфічним віровизнанням. Республіканська конвенція також заявилася проти реєстрування приватної пальної зброї федеральним урядом, однак рішила, що повинен бути схвалений Додаток до Конституції, який охороняв би „право на життя для ненароджених дітей", тобто заявилася проти абортів. Республіканська плятформа також закликає до схвалення Додатку до Конституції в справі рівноправности жінок в усіх сферах життя.

Хоча деякі ліберальні республіканці вважають, що президент Форд і його дорадники не повинні були погодитися на деякі більш консервативні пропозиції плятформи, то речники Білого Дому заявляють, що така плятформа була потрібна, щоб здобути підтримку тих республіканців, які піддержували кандидатуру Роналда Реґена.

„ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНІ"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вішого для нього ствердження, підкреслюючи „міжнаціональність" подруж, які мовляв, засвідчують „життєвість закономірної риси радянського способу життя — його глибокий інтернаціоналізм". У цьому ж Палаці — пише С. Боруцький — звінчалися за рік часу „представники майже двадцяти національностей нашої соціялістичної Вітчини. Серед них українці і росіяни, білоруси і поляки, євреї і литовці, казахи, туркмени, естонці, представники інших народів Країни Рад". Усе ж таки найбільшу кількість одружених пар, як виказує статистика, творять люди однієї і тієї самої національности. Одначе С. Боруцький зараз же додає, що вже існує багато мішаних подруж. „Особливо поширені шлюби між українцями і росіянами (понад 80 відсотків від усіх змішаних одружень), українцями і білорусами, поляками, представниками інших національностей". За статистикою, на протязі року, в деяких місяцях міжнаціональні шлюби становили більше 40 відсотків всіх одружень, а в цілому за рік, кожне четверте подружжя було мішане.

С. Боруцький не забуває подати прогнози на майбутнє, пишучи: „У майбутньому, як показує статистика, міжнаціональний шлюб, як і інші прогресивні явища у сімейно-шлюбних відносинах, збільшуватимуться. Утворення змішаних шлюбів, а також сімей — є одним із важливих шляхів зближення націй, взаємозбагачення їх новими, кращими традиціями і культурою народів-братів".

Норвегія затривожена силою совєтської фльоти

Ослo. — З уваги на те, що в Північному Льодовитому океані, зокрема в Баренцовому морі, де не встановлено точних кордонів між СССР і Норвегією, почали недавно появлятися совєтські кораблі, норвезький уряд затривожений можливим конфліктом між цими двома країнами. У тих північних водах находяться великі поклади нафтової ропи та багато риби, а рівнож ці води є стратегічно важливими для Совєтського Союзу, як вихід до Атлантійського океану. Хоча досі не було сутичок між совєтськими і норвезькими кораблями, то поява в тих водах совєтського літаконосця „Київ" та інших воєнних кораблів затривожила Ослo.

Союзовий День Філядельфійської Округи відбудеться 26 вересня в Трентоні, Н. Дж.

Брістоль, Па. (с. г.). — В п'ятницю, 13-го серпня, тут в залі Українського Горожанського Клюбу відбулося засідання Ділового Комітету Філядельфійської Союзової Округи для влаштування „Союзового Дня". Наради відкрив і ними проводив голова Комітету Микола Голінко, а секретарював проф. Степан Шилкевич. Відкриваючи наради, голова Комітету поінформував, що Союзовий День відбудеться в неділю 26 вересня 1976 року на площі Народного Дому в Трентоні, а для успішного його переведення поодинокі референти вже поробили відповідні заходи. В зв'язку з цим він покликав до слова референта Свята Федора Петрика, який поінформував, що буде багата мистецька програма та що моттом Дня є відзначення 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя українського поселення в Америці і вшанування союзових піонерів. В мистецькій програмі виступить відома танцювальна група „Чайка" з Трентону, а також хор молодих студентів з Трентону під диригентурою проф. Володимира Тритяка. Буде забава з танцями при звуках оркестри п. Івана Ольховського з Трентону.

Координатор Союзового Дня, а заразом і голова Округи Петро Тарнавський, інформував, що крім мистецької програми також відбудуться спортові змагання копаного м'яча мігання копаного м'яча між командами УСО середку „Тризуб" Філядельфія і УСОсередку „Тигри" Трентон. Змагання відбудуться за чашу УНСоюзу — Централі. До участи в святі Округи запрошені всі довколичні Союзові Округи, як також все членство і суспільно - громадські установи.

Господарчий референт свята Михайло Мартиненко інформував, що вже пороблено заходи для успішної праці кухні з українськими стравами. Над звітами відбулася річева дискусія і всі були згідні з пропозиціями референтів.

Голова Комітету запевнив, що буде старатися про різні розваги для молоді та що вступ на „Союзовий День" виноситиме тільки один доляр від особи.

У нарадах крім згаданих, взяли ще участь Іван Данківський — фінансовий референт, Степан Гавриш — пресовий референт і члени Комітету — Йосиф Осередчук, Бойчук та Дідич.

Великий успіх молодого науковця

Рідко маємо нагоду зустріти чи читати про науковця, який осягнув дійсно щось надзвичайне. Такий успіх вимагає не тільки глибокого знання, але й багато праці.

д-р Степан Стецура

Д-р Степан Стецура, син Катерини і Теодора, довершив великого осягу, чого науковцям через десятки літ праці не вдалось осягнути, а це покрити металічні мішанини оксидами. Д-р С. Стецура розвинув новий концепт і експериментально доказав вартість свого винаходу. Його винахід уможливить оперувати турбінові мотори навіть до 400 ст. Цельзія вище, ніж дотепер було можливим. Це великий поступ, бо дотепер пересічна температура турбінових моторів була підвищена на 10 ст. Цельзія кожного року. Оперування моторів при багато вищих температурах принесе великі ощадності та зменшить занечищення повітря. Той новий винахід уможливлює уживання залізних мішанин в турбінах, що досі було не до подумання. Тепер багато приватних підприємств переводить дальші евалюації цього винаходу у своїх власних моторах. Цей новий винахід НАСА вибрала для показу на Кеннеді Стейтс Сентер на Фльориді. Одначе, це не першина, що д-р С. Стецура це довершив. Він уже опублікував понад 20 підставових - оригінальних робіт, як рівнож часто виступав по різних наукових з'їздах. Про свій новий винахід він говоритиме в Сан Франсіско в листопаді цього року.

Хоч цей науковець цілковито відданий своєму покликанню, то завжди він ще знаходить час на інші зайняття. Неодин лист він написав до сенаторів і конґресменів в обороні свого народу та українських політв'язнів, котрі караються в совєтських тюрмах. Всі ці листи були завжди підписані американськими вченими неукраїнського походження. Малознане, що він є щирим жертводавцем для тих, які потребують допомоги. Він радо допомагає дітям в сиротинцях, бо пам'ятає, як багато йому допомогли його батьки та три брати — Іван, Михайло та Ярослав. Що нам бракує священиків, він виплачує стипендії одному молодому кандидатові на священика. Нам було б побажано мати більше таких людей як д-р Степан Стецура.

І. Б.

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ НА СОЮЗІВЦІ

Кергонксон, Союзівка. — Окружна Управа СУА в Ню Йорку влаштовує в неділю, 22-го серпня ц. р. на цій відпочинковій Оселі УНСоюзу День Союзянки з великою і різноманітною програмою, в якій візьмуть участь: сопрано Лариса Магун - Гурин; хор 71-го Відділу СУА з Джерзі Сіті під дириґентурою інж. Д. Олійника; танцювальна група 89-го Відділу під керівництвом О. Оприско і О. Гентіш. Також відбудуться показ моди і фільм про творчість маляра В. Курилика. Керівниками програми будуть: Надя Савчук і Христя Шапка. Початок імпрези год. 2:45 по полудні. З Ню Йорку на Союзівку від'їдуть автобуси о год. 8-ій рано з-під УНДому (140 2-га евеню). Квитки на автобуси треба замовляти у Х. Шапки — 881-9672, або Л. Артимишин — 278-94662.

Д-р М.С. ЧАРТОРИЙСЬКИЙ У ШПИТАЛІ

Ще від 9 серпня 1976 року, внаслідок випадку, д-р Микола Сидор - Чарторийський, відмий видавець та власник Видавництва „Говерля" в Ню Йорку, — перебуває в шпиталі в Монтселло, Н.Й. Д-р Чарторийський перейшов важку операцію лівої ноги та поступово видужує. (І.К.)

А наша „Чайка" літає...

Перше гніздо, в якому почав молодечий ансамбль „Чайка" активізуватись, це — Миллвилл, Н. Дж. Його поява знайшла моральну підтримку не тільки серед тут поселених українців, але теж серед неукраїнського громадянства, яке радо бере участь на імпрезах „Чайки".

Саме тепер, наше місто теж приєдналося, щоб відзначити 200-ліття самостійности ЗСА і також 100-ліття прибуття на американську землю наших перших українських емігрантів. Але навіть тут, на американській землі наші перші еміґранти не загубились безслідно, а потворили свої сильні братські організації, які діяли й діють до цього часу. Заслуга тут в першій мірі наших Церков, що зуміли зібрати і об'єднати перших поселенців, в яких ще тоді не було національної свідомости, і вони вливались в різнородні інші етнічні групи: русинів, малоросів, росіян, австріяків, москофілів, заки вони всі не скристалізувались в один український народ, який сьогодні репрезентує поневолену Україну. Різниця тільки в тому, що перша еміґраційна хвиля прибула із Західньої України, а вже останні дві світові війни поповнили вщерть еміґраційні ряди майже з всіх областей великої України.

Отож із цих рядів нашої еміґрації, старої і молодої, виплила українська група-ансамбль переважно наших дітей і сьогодні вони гідно репрезентують українське мистецтво нашого народного танцю.

Не-українці тепло сприйняли перші виступи нашого молодого Ансамблю. Чия це заслуга немає сумніву, що це добра воля наших еміґрантів і завдяки їм, людям доброї волі маємо нагоду побачити теж українську стихію, яка скристалізувалась в танковому Ансамблі. До людей доброї волі можемо зачислити передусім самих організаторів, що збирали нашу молодь і надали їй певний напрямок. А ними є д-р Куйдич з дружиною, Александер Панчишин, Петро Сахарнацький і багато інших. Отож, завдяки їм і отим людям доброї волі, що почувались оживити національні почуття, наша „Чайка" ожившись і літає по південному Ню Джерзі і радує усіх своїми імпрезами. Тому, мабуть цей молодий ансамбль розхоплюють, запрошують околичні містечка, дооколишні клюби, а навіть оплачують кошти транспорту. З нагоди національного Ювілею молодий ансамбль „Чайка" відвідав в Ню Джерзі український національний Фестиваль в Гомделл, опісля давав імпрези в Трентоні, і плянує відвідати теж інші містечка, де його запрошено. Силою обставин створився біля цього ансамблю Комітет, який охоплює адміністрацію, до якої входять: Стелля Стельмах, Софія Зелер, Фльоренс Сахарнацкі, Ева Шмірски. Вони то проводять адміністраційну роботу включно із справами переведення проб, організацією виїзду на виступи по дооколичних містах. До адміністрації належать теж інструктори, які навчали танців. Ними є головний інструктор Мирослав Солтис з Філядельфії і його помічник, який часто його заступає — студент Юрій Ганилей. Цей комітет очолює Олександер, Іван Дупняк, заступник голови, і члени: Стелля Стельмах, Джім Купер і Бері Носка. Ще слід згадати допоміжний гурток т. зв. декоративний, завданням якого було подбати для виступів Ансамблю про народну ношу. Отож треба признати, що народну ношу дуже гарно пошито, і вона додає дуже багато ефектовности до їхніх виступів. Національна ноша є подвійного стилю — полтавська і гуцульська. До цієї декоративної групи належать Оксана Марків, Ніна Куйдич і Одарка Цапар.

Знаменитими конферансьє були Дж. Дупняк і Одел Комендор. Пані Дупняк дуже вдало презентувала публіці танки і давала короткі пояснення. А вже завершив склад цього ансамблю Ігор Корстен, який грав танцюристам на акордіоні. Останній виступ нашого Ансамблю відбувся 12-го червня ц. р. у залі Американської Ліги у Миллвиллі о год. 4-ій по полудні. Залю виповнили постійні приятелі Ансамблю, батьки дітей, цих що виступали і зацікавлених їхніми танцями. Танцями проводив помічник інструктора Юрій Ганилей. Ансамбль має 42 танцюристи, в яких українські батьки, хоча тут було й багато з мішаних супруж. Група цих танцюристів ділиться на старших й молодших, проте всі вони в більшості виступають разом. У загальному імпреза випала дуже вдало і Ансамбль презентував біля десять танців: „Маруся", „Катерина", „Гречаники", „Дощик". Танок „Запорожець" виконали самі хлопці, завершуючи шаблями символічний тризуб, герб України. Наприкінці танцювали танок „Гопак", в якому взяли участь усі танцюристи, молодші і старші. Цим величавим танцем закінчилась імпреза з нагоди 200-ліття ЗСА і 100-ліття причалу перших українських еміґрантів до побереж Америки. Всі танці перейшли добре з успіхом і танцюристи отримали гучні оплески.

Микола Погідний

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Ще одна світла сторінка в історії української Філядельфії

Таким світлим моментом належить записати суботу, 5-го червня 1976 р. У цей день, Т-во „Рідна Школа" представило українській громаді двадцять дев'ять молодих абітурієнтів.

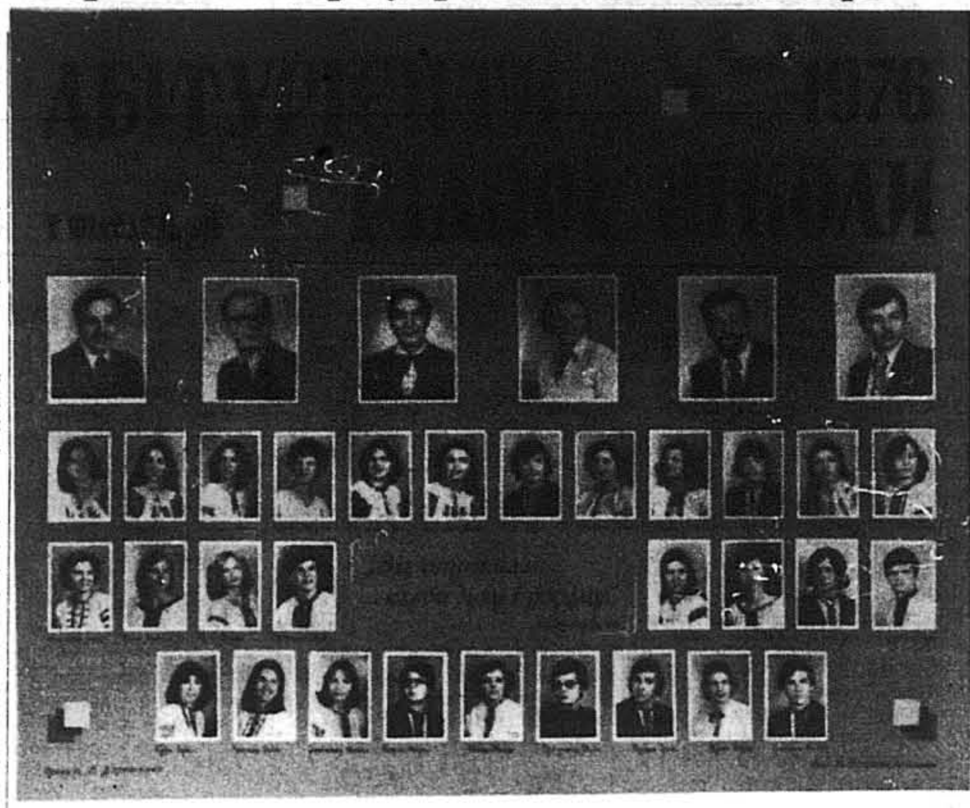
Двадцять дев'ять абітурієнтів „Рідної Школи" за 1976 рік отримали матуральні дипломи під час урочистого бенкету в просторій залі парохії церкви св. Йосафата.

Для батьків, ближчої та дальшої родини і приятелів абітурієнтів, це був справді радісний і тріюмфальний день, який ніколи не забудеться.

Для української громади це був доплив молодої життєздатної крови, дуже потрібної нашому національному організмові. А для зрезигнованих песимістів, хай цей момент, буде ще одним доказом, що не вся молодь потонула в бурхливих хвилях чужого моря, але, що більшість молоді є такою, якою її батьки та українське суспільство хочуть, щоб вона була.

Такі настроєві родинно-громадські почування панували під час бенкету, який підготував і технічно добре перевів Комітет, члени якого були батьки абітурієнтів під голуванням, завжди жертвенного інж. О. Німиловича. Функцію майстра церемонії сповняв голова Т-ва „Рідна Школа" Ігор Шуст, який відкриваючи офіційну частину бенкету, привітав абітурієнтів, батьків і гостей та попросив Олю Головецьку, щоб представила абітурієнтів.

Оля Головецька, учителька історії і географії старших кляс „Рідної Школи",

1-ий ря (зліва): угителі Р. Процик, д-р І. Куйдиг, д-р Еміль Бей, Марія Одежинська — директор, д-р Леонід Рудницький, Андрій Бойко; 2-ий р.: Арета Сіра, Тереса Кушнір, Тетяна Німиловиг, Роксоляна Чор дрій Бойко; 2-ий р.: Арета Сіра, Сереса Кушин, Петро Косик, Олена Одежинська, Хр піта, Уляна Михайлюк, Наталія Ковали- Юстина Литвин, Надія Кігула; 3-ий р.: Ол истина Чижович, Богдан Головецький, Юрій Стефанишин, Арета Бук, Вікторія Л ьга Михайлюк, Віра Борис, Татяна Шуст, чук; 4-ий р.: Віра Кріль, Олена Левицька, оцуняк, Остап Левицький, Віктор Онуфрійря Бойко, Тарас Трипупенко, Орест Тургин, Наталія Завадівська, Мирон Колодій, Мот- Адріян Кріль, Богдан Завадовиг.

представляла поазбучно абітурієнтів. Вони входили на залю головним входом при фортепіяновім супроводі Богданни Лазор, і під оплески гостей переходили через почесний „коридор" створений учнями старших кляс та уставлялися на сцені у такому ж порядку. Директорка школи Марія Одежинська в імені школи і факультету, теплими словами попрощала абітурієнтів і побажала їм успіхів на майбутнє. Урочисте вручення дипломів завершив колишній довголітній директор „Рідної Школи" проф. Володимир Лотоцький. Це були зворушливі хвилини, коли ці ще недавні діти, приймали свої дипломи з великою повагою. Це був момент символічної винагороди, вирізнення і морального тріюмфу. Це був момент незбитого доказу, що не зважаючи на комплекс несприятливих обставин, у яких живемо, з кожним днем натрапляючи на нові виховні проблеми, в нас є молоді кадри, які виявили зрілість, здібність і готовість перебрати, зберегти і передати наступному поколінню, запалений нашими прабатьками, вогник українського відродження - українського самобуття.

Після роздачі дипломів, староста 11-ої кляси Богданна Лазор, щирим словом попрощала абітурієнтів. Від матурантів, під ентузіястичні оплески гостей а зокрема шкільних товаришів старших кляс, виголосили прощальні слова старости 12-ої кляси („А" і „Б"), Мотря Бойко і Остап Лівицький. З черги, заступники старостів 12-ої кляси Наталка Ковалишин і Татяна Шуст, вручили дарунки учителям 12-ої кляси, а інж. О. Німилович і п-і Ляна Сіра роздали подарунки і знімки — таблю абітурєнтам.

Другу частину програми бенкету розпочав молитвою о. Лев Любинський, а голова Батьківського комітету, інж. О. Німилович виголосив слово до абітурієнтів, на честь яких підніс „тост", а присутні відспівали їм многоліття. Ведучий програмою І. Шуст, представив присутнім представників громадських організацій, відчитав писемні привіти та представив голову новообраної управи „Рідної Школи" на 1976 - 77 рік, проф. д-ра Мирослава Лабуньку.

Другу частину бенкетової програми закінчив один з господарів 12-ої кляси, проф. д-р Леонід Рудницький, який з питомою йому легкістю і гумором прощав своїх учнів, даючи їм теж декілька життьових практичних порад на будуче.

У третій, розваговій частині програми бенкету виступив молодечий хор УМІ із сольоспівами Надії і Катрі Оранських під мистецьким супроводом проф. Юрія Оранського; репрезентативна група танцювального ансамблю „Волошки" під проводом п-і З. Граур-Корсунь; та дівочий дует — Христя Ракоча, асистентка „Рідної Школи" і Христя Чижович, абітурієнтка.

Ця коротка, але добре підібрана і гарно виконана програма розвагової частини завершила чудовий настрій цілого бенкету. Бенкет закінчив молитвою о. Я. Шуст.

Після бенкету відбулася забава під звуки оркестри В. Гірняка. Це був двадцятий з черги випуск абітурієнтів „Рідної Школи" у Філядельфії. Коли б компетентний хронікар придбав усі статистичні дані, ми побачили б, що „Рідна Школа" у Філядельфії за ті довгі роки може похвалитися побажаними здобутками у ділянці самозбереження української ідентичности. От, для приміру, на цьогорічному таблльо абітурієнтів є двох молодих учителів, Роман Процик — культура, і Андрій Бойко — українська мова; оба це ж недавні абітурієнти „Рідної Школи". Є ще декілька молодих учителів і біля десять асистентів, які були теж недавніми абітурієнтами „Рідної Школи". І це є найкращий доказ продуктивної вартости навчання і виховання в „Рідній Школі". Надіємось, що з-поміж цьогорічних абітурієнтів знайдуться теж бажаючі стати асистентами учителів у „Рідній Школі" в майбутньому.

Теодор Крочак

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

**ВІЛЛІАМ ДЕМКОВИЧ, член УНС Відд. ч. 33 в Чікаго, Ілл., помер 14 травня 1976 р. на 78-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1946 р. Полишив в смутку дружину Неллі . . . ?
Похорон відбувся 17 травня 1976 на цвинтарі Мт. Гопс, в Неллі, дітей і внуків.**
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ СЛЮСАР, членка УНСоюзу Відд. ч. 287 в Авока, Пенна, померла 15-го травня 1976 р. на 88-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1919 році. Полишила в смутку синів Адама, Франка і Петра, дочку Катерину, 7 внуків і одного правнука. Похорон відбувся 19 травня 1976 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Авока, Пенна.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА ФУК-ФЕДАШ, членка УНС Відд. ч. 348 Т-ва ім. Ольги Басараб, в Йонґстави Огайо, померла 22-го квітня 1976 р. на 84-му році життя. Покійна народилася в м. Сокол, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1918 році. Полишила в смутку родину. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Калварія в Йонґстави, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Макар, секр. Від.

КАТЕРИНА КОВАЧ, членка УНС Відд. ч. 56 в Вілін В. Ва., померла 8 травня 1976 р. на 61-му році життя. Стала членкою УНСоюзу в 1946 р. Полишила в смутку сина. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Кальварія.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ВАСИЛЬ КЛЕПАЧ, член УНСоюзу Відд. ч. 106 Б-тва св. Николая в Чікаґо, помер 5-го червня 1976 р. на 53-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1951 році. Полишив в смутку дружину Ксеню,, дочок Мирославу і Анну з внуками і дальшу родину в Канаді і Україні. Похорон відбувся 8 червня 1976 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаґо.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

МЕРІ КЛОДЗІНСЬКА, членка УНСоюзу Відд. ч. 24 Бр. св. Григорія, померла 31-го березня 1976 р. на 81-му році життя. Стала членкою УНСоюзу в 1923 році. Полишила в смутку Николая і Стефана Клодзенські.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ТАРЗАН, Ч. 7498. Прохання Джейн

Ну, кохана Джейн, пора вирушати в дорогу... Ми мусимо відбудувати нашу хату!

Гей! Відложім тимчасово наші турботи і побудьмо тут кілька днів?

Чому?

Можеш, якщо хочеш, думати, що я сентиментальна жінка, любий...

... Але може найприємніші дні вважаю ті, коли ми ще жили в джунглях... Тому прошу тебе — залишімся тут на кілька днів!

Не можу відмовити тобі, коли гляджу в твої чудові сині очі!